

bemærke, at det tydeligt nok er udtalt af den ærede Conseilspræsident, gjentaget idag af den ærede 3die Landsthingsmand for 7de Kreds (Steel) og derefter stadfæstet af den ærede Conseilspræsident, at Ministeriet maa betragte det foreliggende Forslag som en Hælfed, i hvilket det hverken kan modtage eller give nogen Forandring. Saaledes opfatter Ministeriet sin Stilling, og det maa efter min Formening nødvendigviis opfatte den paa den Maade, da det er paa Basis af denne Overenskomst, at Ministeriet væsentligt er kommet til at indtage den Plads, det nu indtager. Vi optage det ganske vist ikke som Fædre — som den ærede første Taler (B. Christensen) udtalte —, i den sædvanlige Forstand af dette Ord, vi optage det som et adopteret Barn, og som saadant ansee vi os bundne til det, og vi vilde, efter min Opfattelse, svigte vor Pligt, hvis vi ikke anvendte al den Indflydelse, vi formaar, paa at føre dette Forslag ogsaa igjennem Rigsdagen. Det er en Selvfølge, at dette Forslag maa indeholde Bestemmelser, som ikke kunne tiltale Alle; det er en Selvfølge, at den Enne kan gjøre en Indvending og den Anden en anden Indvending derimod, og at disse, fra de forskjellige Standpunkter betragtede, kunne gjøres med fuldkommen Føie; men det er, som den ærede Conseilspræsident allerede har udtalt, jo en ligefrem naturlig Følge af, at Forslaget er kommet tilveie ved et Compromis; thi hvad vil det sige? Netop, at Enhver har maattet ofre Noget af sine personlige Anskuelser. Det er meget muligt, at Forslaget derved er kommet til at blive maaskee noget inconsequent; men imidlertid er det et Forslag, der er vedtaget i den anden Repræsentation, som har lige saa fuld Ret til at have Indflydelse paa Spørgsmaalet om Forsatningernes Sammenjævnning som Rigsdagen.

Hans Majestæt har meddeelt sit Samtykke til, at Forslaget maatte forelægges Rigsdagen; det er Betydningen af det Ord „stadfæstet“, som den ærede første Taler syntes at forarge sig en lille Smule over, at man havde brugt. Jeg seer ikke, at der vilde være nogen anden Fremgangsmaade at bruge end den, at Hans Majestæt maatte stadfæste det af Rigsraadet vedtagne Lovforslag, idet han

derved tillod, at nærværende Forslag blev forelagt Rigsdagen. Det er selvfølgelig kun stadfæstet under de Betingelser, hvorunder det er vedtaget; jeg idetmindste seer ikke, at der havde været nogen anden Form, der i saa Henseende vilde have været mere svarende til Hensigten.

Naar den ærede første Taler udtalte, at der havde foreligget en langt lettere og simplere Maade at føre Forsatningsagen igjennem paa, saaledes at vi kun fik een Repræsentation, saa antager jeg, at han derved sigtede til ved en simpel Lov at henlægge de under Rigsraadets Resfort hørende Sager under Rigsdagen. Jeg vil da give ham at betænke, om det kan siges at være en Maade, som tiltaler; mig tiltaler den idetmindste ikke. Det forekommer mig, at det omtrent vilde være det Samme som at tage Kjernen ud af Sagen og lade Skallen blive tilbage. Man vilde, ved at tage af Rigsraadets Betsøielse, have taget Kjernen ud og ladet Skallerne være; men det er en Fremgangsmaade, som jeg idetmindste for mit Vedkommende ikke kunde føle mig tiltalt af, og som jeg paa ingen mulig Maade vilde kunne indlade mig paa. — Den ærede første Taler troede ogsaa, at det nuværende Ministerium uden selv at vide, hvorledes, var kommet til at indtage det Standpunkt, hvorpaa det staaer. Jeg troer, at den ærede Taler i saa Henseende gjør Ministeriet nogen Uret, jeg troer dog, man nogenlunde har vidst, hvorhen man kom, og hvorledes man kom derhen. Naar han har hittret, at det let kunde vise sig, at Ministeriet kun var, hvad han kaldte „Brobhyggere for Doctrinarismen“, saa maa jeg i den Anledning tillade mig at gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det danske Folk ikke bestaaer alene af den Deel af Befolkningen, som hvis Talsmand han i Almindelighed optræder. Ministeriets Opgave var og er fremdeles den, saavidt muligt, at komme til at staae udenfor Partierne; det er det Standpunkt, jeg mener Ministeriet maa indtage, naar det skal vente at kunne naae det Maal, der nærmest foreligger det, nemlig at tilveiebringe Enighed i Landets Indre. Denne Udtalelse, haaber jeg, maa ansees som fyldestgjørende Motivering af min Paastand, at det har været uden Føie og uden